



'Hé jongens, zien jullie al waar we zijn?'

Papa klinkt opgewekt en trommelt met zijn vingers op het stuur. Uit het autoraam zie ik een bekende toren opdoemen achter de duinen. Dat kan maar één ding betekenen; we zijn vlakbij ons strandhuisje. 'We zijn er!' roep ik enthousiast. Mama schrikt meteen wakker van mijn geroep. Ze slaapt altijd als we langer dan twintig minuten in de auto zitten. 'Niels, doe een beetje rustig,' zucht ze, terwijl ze in haar ogen wrijft.

Al jaren komen we hier naar het Noordzeestrand in Zeeland. Andere kinderen uit de klas hebben het in de zomervakantie altijd over Frankrijk of Ibiza. Maar het maakt mij niets uit dat ik geen uren in een vliegtuig hoef te zitten. Een dik uur in de auto is genoeg om het strand te kunnen zien. Dat is voor mij genoeg. Het voelt meteen als vakantie.

Ik weet precies wat er gaat gebeuren. We parkeren vlak achter het duin, pakken de strandtassen en sjokken over het logge zand naar de kustlijn. Ik stel me altijd voor dat die zo heet, omdat op die plek de zee het land kust. Soms zachtjes, dan zijn ze tevreden met elkaar. Soms slaat de

zee met hoge golven hard tegen het zand, alsof ze ruzie hebben.

Mijn zussen Nina en Dana zullen zo snel mogelijk hun zonnebrillen op hun hoofd zetten en houden zich alleen maar bezig met de andere meiden op het strand. Ze overleggen met elkaar over hun kleren en hoe hun make-up is. Na een uurtje kijken en kletsen, pakken ze de kleine houten rackets en spelen ze strandtennis met elkaar.

Ik weet ook precies wat ik ga doen, want ik heb een missie. Ik ga op zoek naar een draaischelp. Zo noemen wij ze althans. Niet de recht-toe-recht-aan kokkels, mossels en platte schelpen. Wij zoeken elk jaar een ronde schelp met een gedraaide punt, een soort zeeslakken. Het wenteltrapje, de horen en de wulk, zo heten ze. Dat heb ik eens opgezocht op papa's telefoon. De meisjes van ons gezin leggen hun handdoeken neer en papa en ik lopen kilometerslang de kustlijn af op zoek naar zo'n superzeldzame schelp. En elk jaar, aan het einde van de vakantie, voelen we ons dolgelukkig als het gelukt is om er eentje te vinden. Elk jaar zijn het er maar één of twee, als het al gelukt is. Zo zeldzaam zijn ze namelijk. Ik bewaar ze in mijn etui tussen mijn beste pennen. Volgens mij brengen ze geluk. En anders maken ze me gewoon gelukkig als ik ze zie.

Het koele zeebriesje en de luid schreeuwende meeuwen verwelkomen ons zodra we de auto uitstappen. Als we het zand bereiken, kunnen de slippers uit en deukt het

zand zachtjes in onder onze voeten als we richting de zee stappen. Ver boven onze hoofden fladderen een heleboel vliegers. Ik voel me helemaal vredig als er plots een kreet klinkt. ‘AAAUW! Nondeju!’ Nina grijpt naar haar voet. ‘Kom op, het zijn maar schelpen. Even doorlopen nou,’ zegt papa met een verkramppt gezicht van de strandspullen die hij al die meters door het zand mee moet slepen. ‘Die schelpen zijn scherp hoor!’ valt Dana haar zus bij. Papa kijkt niet meer op of om en stapt onverstoorbaar verder.

‘Dit is een mooi plekje,’ zegt mama uiteindelijk. Ze rolt het grote picknickkleed uit en begint zich in te smeren. Papa laat meteen alle tassen los en zoekt de kortste weg naar de zee. Ik sprint achter hem aan. ‘Zullen we gaan zoeken?’ zeg ik ongeduldig. Papa staat al tot zijn enkels in het zeewater. ‘Nog even wachten tot de meiden liggen te zonnen,’ zegt hij en hij schopt meteen een plons water mijn kant op. Ik spetter hem ook flink nat en daarna staan we samen in het water even rustig de zomerse omgeving in ons op te nemen. Als we terugkomen bij het picknickkleed, zijn Nina en Dana elkaar aan het insmeren en pakt moeder net haar tijdschrift erbij. ‘Jullie gaan zeker wandelen?’ vult ze voor ons in. ‘Als jullie terugkomen, pakken we allemaal een ijsje,’ zegt ze.

Het eerste halfuur zoeken is altijd het leukst. We barsten van de energie en zijn vol goede moed dat we een paar bijzondere schelpen gaan vinden. Na drie kwartier wroeten tussen het zand en het oprapen van platte

schelpen, zijn we de hoop voor de eerste dag een beetje aan het verliezen. ‘Ongelooflijk hoe zeldzaam die dingen hier zijn,’ mompelt papa. Hij is ooit in Amerika geweest, waar de hele kust werkelijk vol lag met enorme gedraaide schelpen. De grootste die hij ooit heeft gezien. Een paar van de schelpen die hij gevonden heeft, nam hij stiekem mee naar huis en liggen nu in een vitrinekast te pronken. In Amerika was het een sport om de grootste te vinden, hier ben je blij als je er überhaupt eentje weet te vinden – ook al is ‘ie nog zo klein. Na het ijsje laten we de zoektocht even zitten en bouwen we een zandkasteel. Morgen weer een kans op schelpen. Papa buigt...